

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: J. C.,
nar. ,
státní příslušnost: Filipínská republika,

zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 25, Praha 1,

proti
žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2025, č. j. CPR-5450-3/ČJ-2025-930310-V240,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského

ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 4. 1. 2025, č. j. KRPA-251901-23/ČJ-2024-000022-SV, které bylo potvrzeno a kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, (dále též „smluvní státy“) v délce 1 roku. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobkyně vycestuje z území členských států Evropské unie a smluvních států. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí, nedostatečně zjištěný skutkový stav a nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejích rodinných příslušníků pobývajících na území ČR. Žalobkyně má za to, že jí měla být uložena toliko povinnost opustit území. Žalobkyně uvedla, že v ČR pobývá od roku 2017. Měla zde zaměstnaneckou kartu, byla jí však zamítnuta žádost o změnu zaměstnavatele z důvodu zjištěné překážky jejího pobytu na území. Žádala také o prodloužení karty. Do své situace se žalobkyně dostala souhrou nešťastných okolností, konkrétně pochybením její pracovní agentury, žalobkyně má za to, že nemohla mít znalost příslušných předpisů, nešlo o cílené obcházení právních předpisů z její strany. Byla také přesvědčena, že jí svědčí fikce pobytu na území, o čemž svědčil překlenovací štítek, který jí byl pochybením úřední osoby opakovaně vystaven, a dále obsah usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 5. 4. 2022. Žalobkyně se po zjištění omylu dostavila ke správnímu orgánu, ten ale nepostupoval souladně s čl. 8 Úmluvy. Žalobkyně zde pobývá již přibližně 8 let, po celou dobu zde byla výdělečně činná, disponovala uvedenou zaměstnaneckou kartou. Vytvořila si zde také po všech stránkách vazby. Je zde také nový potenciální zaměstnavatel. ČR je pro ni po pracovní stránce jistotou, oproti tomu ve vlasti žádné podobné možnosti nemá. V ČR pobývá dále sestra žalobkyně, která zde má povolení k trvalému pobytu, žije zde s manželem a dvěma nezletilými dětmi. Žalobkyně po dobu, kdy nemohla v ČR pracovat (trvání pobytového řízení a epidemiologická situace), u sestry pobývala, i nadále s nimi sdílí společnou domácnost. Žalobkyně je rovněž součástí akcí zdejší filipínské komunity. Dle žalobkyně se žalovaný nedostatečně zabýval tím, zda zde je veřejný zájem na opuštění území žalobkyní, kdy naproti tomu zde zcela jistě je zájem příslušníků její rodiny, aby zde setrvala. Žalobkyně je přesvědčena, že vyvíjela aktivní snahu svou situaci zhojit, když žalovaný naopak postupoval nezákonně a přiměřenost zkoumal nedostatečně a v podstatě nepřistoupil k provedení testu proporcionality. Dle žalobkyně v její věci chybí element protiprávního jednání, o pobytové oprávnění byla připravena chybou svého zaměstnavatele. Setrávala v dobré víře, kdy zde byl dle ní nezákonný postup Ministerstva vnitra. Opakovaně jí byl vystaven překlenovací štítek, až do 23. 8. 2023. Není zde zájem na jejím vycestování a není zde ani jistota, že by se jí podařilo opět vyřídit pobytové oprávnění k příjezdu do ČR. Podle žalobkyně je zmatečný postup správních orgánů porušení zásady dobré správy, žalobkyně nemůže nést důsledky nesouladu mezi správními orgány.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 7. 8. 2024 se ke správnímu orgánu dostavila žalobkyně k řešení pobytu, přičemž bylo zjištěno, že její poslední pobytové oprávnění skončilo dne 23. 8. 2023.

6. Při výslechu žalobkyně na převážnou většinu otázek odmítla uvést odpověď. Sdělila pouze, že se zdržuje na adrese X. Dále uvedla, že je svobodná a má dvě děti, které bydlí na Filipínách. Žijí tam také její rodiče. Návykové látky neužívá.
7. Dne 4. 1. 2025 bylo správním orgánem I. st. vydáno rozhodnutí č. j. KRPA-251901-23/ČJ-2024-000022-SV, kterým bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba zákazu vstupu na jeden rok.
8. Napadeným rozhodnutím bylo toto rozhodnutí potvrzeno.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
12. K námitce žalobkyně, že v její věci není přítomen prvek protiprávního jednání, soud konstatuje, že tuto důvodnou neshledal. Správní orgán I. st. v rozhodnutí zmínil, že žalobkyně naplnila skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců tím, že se dopustila neoprávněného pobytu v době od 24. 8. 2023 do 7. 8. 2024, kdy se dobrovolně dostavila ke správnímu orgánu řešit svůj pobyt. Dále k tomuto uvedl, že žalobkyně podala dne 2. 5. 2019 žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, dne 6. 5. 2019 došlo k zániku původního oprávnění, proto došlo následně ke vzniku tzv. fikce pobytu. Dále správní orgán I. st. zmínil, že do 3. 2. 2022 nebylo o žádosti rozhodnuto, fikce zanikla se zánikem karty téhož dne. Žalobkyně dále požádala o souhlas se změnou zaměstnavatele, toto však bylo dne 8. 2. 2021 zamítnuto. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala, načež bylo její žalobě vyhověno a rozhodnutí bylo zrušeno, následně však dne 25. 10. 2021 byla žádost opět zamítnuta. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto. Rozhodnutí nabylo právní moci ke dni 3. 2. 2022. Proti rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, která však byla zamítnuta. Dále správní orgán uvedl, že chybou úřední osoby byl žalobkyni opakovaně do cestovního dokladu vyznačen vízový štítek osvědčující fikci pobytu, a to konkrétně dne 25. 4. 2022 s platností do 23. 7. 2022, a poté dne 25. 7. 2023 s platností do 23. 8. 2023.
13. Žalovaný k průběhu pobytové situace žalobkyně doplnil, že žádost o prodloužení karty a žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele podala ve stejný den, tj. 2. 5. 2019, přičemž ke dni 3. 2. 2022 bylo pravomocně rozhodnuto toliko ohledně souhlasu se změnou zaměstnavatele. K tomuto dni ještě nebylo rozhodnuto ve věci žádosti o prodloužení karty, nicméně i tak platnost oprávnění žalobkyně k tomuto dni zanikla.
14. Soud k tomu úvodem pouze pro úplnost poznamenává, že na rozhodnutí správního orgánu I. st. je uvedeno datum jeho vydání 4. 1. 2024, nicméně správné je zjevně datum 4. 1. 2025.

Pokud jde o posouzení relevantních skutečností, soud v tomto ohledu pochybení nenalezl, ze strany žalobkyně došlo k naplnění příslušné skutkové podstaty, jak bylo spolehlivě zjištěno a prokázáno. K uložení pouze povinnosti opustit území nebyl důvod. Jakkoli je pravdou, že žalobkyně po jistou (nemalou) dobu mohla být přesvědčena o tom, že její pobyt je i nadále oprávněný, k těmto skutečnostem správní orgány přihlédly a žalobkyni vymezily neoprávněný pobyt, ze kterého bylo vycházeno pro stanovení délky správního vyhoštění na dobu od 24. 8. 2023 do 7. 8. 2024, kdy se dostavila svůj pobyt řešit. Správní orgány nijak nepopřely žalobkyni namítaný fakt, že jí byl chybně, dokonce opakovaně, vystaven vízový štítek, naposledy s platností do 23. 8. 2023, naopak dané bylo plně vzato v úvahu. Soud vnímá vzhledem k této námitce dále jako podstatné, že ze strany žalobkyně nebylo nijak hodnověrně vysvětleno, z jakého důvodu se dostavila řešit svůj pobyt až rok po skončení platnosti posledního štítku, tj. až v srpnu 2024, kdy jí poslední vystavené oprávnění končilo v srpnu 2023. V žalobě k tomu sice sdělila, že se dostavila ihned po zjištění své situace, nicméně toto vysvětlení znamená, že od srpna 2023 svůj pobyt neřešila. Jedná se přitom o dobu nikoli krátkou, přibližně jeden rok. Soud si umí představit, že znalosti právního řádu ČR, zejména zákona o pobytu cizinců, nejsou ze strany žalobkyně zřejmě nikterak detailní, stejně jako do jisté míry chápe zřejmě celkově špatnou orientaci žalobkyně v její pobytové situaci a to, že mohla mít od svého zaměstnavatele zavádějící informace. Dané nicméně nemůže být bez dalšího vysvětlením pro fakt, že žalobkyně zde pobývala i rok po skončení platnosti (omylem vystaveného) štítku, žalobkyně nezdůvodnila, na základě čeho se domnívala, že její pobytové oprávnění mělo trvat i po srpnu 2023 až do srpna 2024, neuvedla, zda své oprávnění neřešila nebo zda například přehlédla konec platnosti vystaveného štítku.

15. Dle soudu je proto v dané věci rozhodné, že v rámci hodnocení neoprávněného pobytu žalobkyně bylo zohledněno, že zde od srpna 2023 do srpna 2024 pobývala z titulu mylně vystaveného štítku, o kterém se mohla domnívat, že je potvrzením jejího dalšího pobytového oprávnění. Zároveň však rozhodně nelze říci, že by zde chyběl aspekt protiprávního jednání, neboť ten je naopak dán dalším ročním pobytem po srpnu 2023, kdy zde žalobkyně i nadále pobývala, a to, aniž by objasnila, z jakého důvodu se domnívala, že je k tomuto pobytu byla i nadále oprávněna. Započítán byl tedy neoprávněný pobyt od 24. 8. 2023 do 7. 8. 2024, přičemž v tomto postupu soud nespatřuje žádné pochybení. Bylo na žalobkyni, aby posoudila své znalosti pobytových podmínek, kdy pokud měla jakékoli pochybnosti, mohla se obrátit například na nynějšího právního zástupce s dotazem, jak dále postupovat. Pokud se žalobkyně spoléhala na to, že zde nějaké oprávnění stále má nebo vycházela-li ze sdělení zaměstnavatele, aniž by dané patřičně ověřila, pak jdou důsledky takového jednání k její tíži. Je povinností cizince mít po dobu pobytu platné oprávnění, přičemž je rovněž na něm, aby si své záležitosti řádně ohlídal. To platí i v případě žalobkyně, která zde nepáchala žádnou trestnou činnost apod. Pokud pro ni byl další pobyt na území ČR tak zásadní, jak zmiňuje v žalobě, měla se o své záležitosti řádně zajímat o to více. Přestože, jak píše, šlo dle ní o nezaviněný omyl, kdy se do své situace dostala souhrou nešťastných okolností a jednáním zaměstnavatele, přičemž si myslela, že zde je oprávněná, nemůže toto nic změnit na povinnostech si tyto záležitosti hlídat řádně a včas. Žalobkyně sice v žalobě akcentuje svou dobrou víru, pokud jde o její pobyt v ČR, a dále chyby správních orgánů a jejich špatnou koordinaci, což ani soud nijak nespochybňuje, žalobkyně však opomíjí své vlastní povinnosti, kdy bylo na ní, aby si ověřila, dokdy jí platí které oprávnění a přizpůsobila tomu své jednání.

16. Co se týče délky uloženého správního vyhoštění, je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: „Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“
17. Správní orgán I. st. uvedl, že v rámci stanovení délky správního vyhoštění přihlédl ke všem okolnostem případu. Jako polehčující okolnost bylo zohledněno, že žalobkyně mohla chybou úřední osoby nabýt dojmu oprávněného pobytu, kdy žalobkyni byly do cestovního dokladu vyznačeny dva výjezdní štítky, a to naposledy s platností do 23. 8. 2023. Dále správní orgán I. st. vzal v potaz, že žalobkyně od 24. 8. 2023 do 7. 8. 2024, kdy se dostavila věc řešit, pobývala v ČR neoprávněně. Dále bylo zohledněno, že žalobkyně se správním orgánem nespolupracovala, nevypovídala a nezajímala se o svou pobytovou situaci, což nelze brát jako polehčující okolnost. Správní orgán I. st. doplnil, že si byl vědom jazykové bariéry žalobkyně i jejích rodinných vazeb. Uložené správní vyhoštění není podle správního orgánu I. st. nepřiměřené ani s ohledem na rodinné vazby žalobkyně v ČR ani s ohledem na jí porušenou povinnost (§ 103 písm. d) a n) zákona o pobytu cizinců).
18. Vzhledem k uvedenému je patrné, že správním orgánem byly řádně zhodnoceny všechny okolnosti dané věci. Soud si je vědom toho, že žalobkyně není pro ČR nikterak závadovou osobou ve smyslu, že by zde páchala trestnou činnost apod. Dopustila se však neoprávněného pobytu, a to v délce přibližně jeden rok. Dále bylo zohledněno, že v průběhu řízení nespolupracovala a nevypovídala. Polehčujícím faktem naopak bylo, že se sama dostavila věc řešit ke správnímu orgánu.
19. Důvodná není ani námitka nedostatečného zhodnocení kritérií dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány naopak přiměřenost dopadů svých rozhodnutí důkladně zjišťovaly, avšak tuto nezjistily, přičemž soud jejich pochybení nenalezl.
20. Správní orgán I. st. uvedl, že uložením správního vyhoštění dojde vždy k zásahu do rodinných vazeb. Při výslechu žalobkyně odmítla vypovídat. K dotazu, zda má rodinné vazby ve vlasti, uvedla, že tam žijí její rodiče a také její dvě děti. V ČR pobývala na základě zaměstnanecké karty. Vzhledem k těmto skutečnostem se správnímu orgánu nejevila uložená povinnost jako nepřiměřená. Rodinné vazby žalobkyně jako matky dětí by se jejím návratem do vlasti naopak posílily. Rodinné vazby, které má žalobkyně v ČR, nejsou také důvodem pro nepřiměřenost.
21. Taktéž žalovaný se otázky vypořádání vazeb žalobkyně k ČR a posouzení přiměřenosti dopadů jeho rozhodnutí věnoval na straně 5 – 6 tohoto rozhodnutí. Co se týče rodinných vazeb žalobkyně, poukázal na to, že bylo zjištěno, že v zemi původu má žalobkyně vazby zásadnější než v ČR, kdy ve vlasti žijí její děti a dále její rodiče. Žalovaný se dále věnoval

posouzení žalobkyní uváděných rodinných vazeb, které má v ČR, kde žije její sestra s manželem a dětmi, přičemž uvedl, že tato vazba není zásadní natolik, aby byla důvodem pro to, že by žalobkyně nemohla vycestovat. Poukázal dále na to, že žalobkyně bydlela a bydlí u své sestry ve společné domácnosti, tedy je na své sestře tímto způsobem závislá, pokud jde o bydlení. Pokud žalobkyně sestře v domácnosti pomáhala, může si sestra dle žalovaného najít na tuto pomoc jinou osobu. Se sestrou, jejím manželem i dětmi pak může žalobkyně být i nadále v kontaktu. Osobní kontakt sice bude omezen, ale nic nebrání návštěvě sestry s rodinou u žalobkyně ve vlasti. Žalovaný dále uvedl, že zdravotní stav žalobkyně vycestování taktéž nebrání. Rovněž uvedl, že žalobkyně je plnoprávnou osobou, je schopná do vlasti bez problémů vycestovat a postarat se o sebe i ve vlasti. Důvodem, který by bránil vycestování, nejsou ani její kontakty v rámci zdejší filipínské komunity. Co se týče vazeb ekonomických, uvedl žalovaný, že neexistuje žádné ústavní právo cizinců k pobytu na území ani na výkon výdělečné činnosti. K zániku pobytového oprávnění žalobkyně došlo v důsledku zamítnutí souhlasu se změnou zaměstnavatele. Z důvodu této ztráty pak žalobkyně již není dále oprávněna v ČR pobývat ani pracovat. Žalovaný také uvedl, že žalobkyně sdělila, že po dlouhou dobu v ČR ani nepracovala, tedy ani neplnila účel pobytu, za kterým zde přicestovala. Žalobkyně nemá v ČR nijak zaručené pracovní místo stejně jako je tomu i u dalších obyvatel ČR.

22. Soud k vazbám žalobkyně konstatuje, že z uvedeného je patrné, že správní orgány zohlednily, že žalobkyně má na území rodinné vazby, kdy zde žije u své sestry ve společné domácnosti se sestřiným manželem a dětmi. Bylo taktéž přihlédnuto k tomu, že vycestováním žalobkyně dojde k narušení těchto vazeb. Soud se nicméně ztotožňuje s žalovaným, že nic nebrání tomu, aby byla žalobkyně se svou sestrou a její rodinou v kontaktu i nadále, přičemž, jak též uvedl žalovaný, je možná návštěva sestry s rodinou u žalobkyně ve vlasti. Soud se taktéž ztotožňuje s názorem žalovaného, že zde jsou dány zásadnější rodinné vazby ve vlasti žalobkyně, neboť při výslechu mj. zmínila, že na Filipínách žijí její děti, pro které bude tedy naopak žádoucí, navrátí-li se jejich matka na Filipíny. Žalobkyně nadto tím, že své děti zanechala ve vlasti a od roku 2017 pobývala v ČR, prokázala, že je schopna se odloučit dlouhodobě od svých rodinných vazeb, neboť jestliže se dokázala tímto způsobem odloučit od svých dětí, je to jistě představitelné u sestry a její rodiny v případě návratu žalobkyně na Filipíny. Soud má za to, že zájem o setrvání v ČR má žalobkyně především z ekonomických důvodů, kdy by zde chtěla i nadále vykonávat výdělečnou činnost. Toto však po ztrátě oprávnění již není možné, tedy žalobkyně by zde bez dalších oprávnění nemohla stejně své úmysly v tomto ohledu naplnit. Žalovaný také správně podotkl, že žalobkyně dle svého sdělení po značnou dobu v ČR již nepracovala, kdy jak plyne z vyjádření žalobkyně, toto bylo z důvodu trvání pobytového řízení a epidemiologické situace, přičemž poté měla žalobkyně bydlet u své sestry a pomáhat jí v domácnosti, k čemuž žalovaný rovněž adekvátně dodal, že nespátňuje problém v tom, aby sestra na případnou pomoc sehnala jinou osobu, kdy žalobkyně je nadto tímto způsobem na sestře závislá.
23. Dle soudu tedy nejen, že zde výše uváděný namítaný element protiprávního jednání dán je, ale v kontextu celé věci žalobkyně zde naopak není žádný zásadní důvod pro její další pobyt, neboť žalobkyně zde nemá zcela vyřešeno bydlení, jestliže pobývá u sestry, které vypomáhá. Zároveň zde již není ani dále oprávněna pracovat, tedy by mohla toliko pomáhat v domácnosti sestře. Kontakty žalobkyně na filipínskou komunitu a dlouhodobost jejího pobytu nemohou samy o sobě převážit nad výše uvedeným. K námitce žalobkyně tak lze

konstatovat, že v dané věci byly řádně poměřovány její vazby k ČR (rodinné, ekonomické, soukromé) ve vztahu k ročnímu neoprávněnému pobytu, kdy jednorroční správní vyhoštění není dle soudu nijak nepřiměřené, a to ani, je-li přihlédnuto ke špatné orientaci žalobkyně v pobytových záležitostech. Lze dodat, že žalobkyni nic nebrání se po uplynutí zákazu pobytu opět pokusit získat pobytové oprávnění a do ČR se opět za práci vrátit.

24. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V Praze dne 25. 6. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

Soudce